

SINGURATATE

„Ofeliei”.

Prin spărturile mansardei
Vîntul urlă cu turbare
Eară soba-mi, arz'o focul
Nici-un vino 'ncoace n'are.

Tabacherea stă deșartă
Și-al meu pîntece dușman
E ca moara care umblă
Dar nu macină d'un bau.

Și ca să mai uit necazul
Și nevoea mult amară
Mă așez lingă fereastră
Și privesc cum ninge-afară.

Dar deodată bate 'n ușa:
Huruind tresare clanța
Și 'naintea mea se 'nchină
.
Pajul regelui de . . . Franța.

Iute spun să mi s'aducă
Un landou cu șase cai

Și pornesc apoi în goană
Spre palatul din Versailles.

Ajungînd acolo, pajii
Mă 'ntroduc în sala 'naltă
Unde cavaleri și dame
Se desfată la olaltă.

Policandrele de aur
Strălucesc în mii de raze
Violinele răsună
Și țimbalele vibrează.

Printre spezi și evantalii
Mă afund, mă tot afund
Pin' ce dau la urma urmei
De frumoasa Cunicund.

Ea se lasă blind la sinu-mi,
Ușurel și mlădios
Ș'amîndoi sburăm molatec
Pe parchetul sclipicios.

Dar nebun de gelosie
Contele de la Chapelle
Imi aruncă 'n nas mînușa,
Mă provoacă la duel.

Toată lumea se adună
Curioasă 'n jur de noi
Ca să vadă cine 'nvinge,
Cine cade din noi doi.

Spadele se 'ncrucișază,
Dîndu-și lovituri cumplite —
Și aceasta din pricina
Cunicundeii mult iubite.

Dar deodată aud . . . la naiba
Geme contele rănit?!

.

Nu, e mița care chiamă
La 'ntîlnire pe iubit.

Ch. Blanc.

